

ἀλλὰ δελεαζόμενος ἐκ τῆς ἀβρότητας τῆς λείας, ἐφαίνετο περιποιητικός ὅπως τὴν ἀπολαύσῃ. Ἐκ μίᾳς ἡμέρας μάχης ἐξαρτᾶται πολλάκις ἡ τύχη μιᾶς ἐπικρατείας· ἡ τύχη μιᾶς γυναικὸς κρίνεται ἐκ μιᾶς στιγμῆς ἀναποφασιστηκότος.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ὑπενθύμιζεν εἰς τὴν Βιολέτταν τὴν ἄφωτον παραίτησιν τοῦ λαίρ. Ἐμέμφετο αὐτὸν διότι τὴν ἐγγύειψεν. Τί ἐκαμνεν ἀράγε; εἶχεν ἀναχωρεῖν ἢ ἐκοιμήτο εἰς τὸν θάλαμον του; τὸν ἐλυπεῖτο ὅμως, διότι αὐτὸς ἦτο θερος, ἐνῶ ἐκείνη ἔπαυεν ἤδη ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε τοιαύτη.

Ὁ Δεβὼτ ἐδιπλασίασε τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τὰς γονυκλισίας· ὁ Θεὸς τοῦ γάμου ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὰ τολμηρὰ ταῦτα διαβήματα. Ἡ Βιολέττα ἐξέφερε στεναγμὸν ἀπελπισίας.

Αἶφνης ὑπὸ τὸ παράθυρον μία κιθάρα ἐξέπεμψεν ἡχους προκνακρούματος γοργούς· τὸν ρυθμὸν καὶ ἐνέπλησε τὴν ἀτμόσφαιραν ἡχηρὰς μελωδίας. Εἶτα φωνὴ ἐναρμόνιος ἤρχισε ν' ἄδῃ μεθ' ὅφους ζωηροῦ, ἐλέγχοντος ἀγανάκτησιν, τὸ ἐξῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ᾄσμα:

Γιατί νὰ γύνω δάκρυα; Γιατί νὰ κλαύσω πάλι;
Μπορῶ νὰ ῥωῶ καλλίτερα ἀπ' τὰ δικά σου κἀλλη.

Καὶ μάτια ἐρωτευμένα
Νὰ χάνονται γιὰ μένα.

Ἀχάριστη! λησμονῆς, καθὼς θὰ λησμονήσω,
Θὰ φονεῦθῃ καλλίτερα, παρὰ νὰ σ' ἀγαπήσω.

Δὲν ἰσχυρίζομεθα ὅτι τὸ ᾄσμα ἦτο καλόν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν ἦτο συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς μουσικῆς τοῦ Βελαίρ, διερμηνευόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ παραφύρου ἐκείνου πάθους, παρήγαγεν ἀποτελέσματα σημαντικὰ εἰ καὶ διάφορα.

Καὶ ἡ μὲν Βιολέττα ἀνένηψεν ἐκ τῆς ρέμβης τῆς καὶ δὲν ἠσθάνθη πλέον ἐαυτὴν ἐγκαταλελειμμένην. Ὁ δὲ Δεβὼτ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ἀπολύτως μόνος μετὰ τῆς συζύγου του. Ἀνανήψας καὶ αὐτὸς ἐπίσης, συνησθάνθη ὅτι ἡ θέσις του καθίστατο ὅλος κωμικὴ καὶ ἡγέρθη λέγων:

— Αὐτὸς ὁ κύριος παίζει πολὺ καλὰ τὴν κιθάραν.

— Νομίζεις; ἐπιθύρῃσεν ἡ Βιολέττα ἥτις ἠσθάνετο τὴν ζῶν κυκλοφοροῦσαν ταχύτερον εἰς τὸ σῶμά της.

— Νομίζω ἐπίσης, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβὼτ, ὅτι εἶνε πολὺ φιλόφρων, ἀφοῦ ἐνόησεν νὰ μᾶς διασκεδάσῃ μὲ τὸ τραγοῦδι του ὑποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μας διὰ νὰ πανηγυρίσῃ τοὺς γάμους μας.

Ἡ Βιολέττα ἐφριξάσεν.

— Τὸ φιλοφρόνημα εἶνε ὁμολογουμένως εὐγενέστατον· θὰ τὸν εὐχαριστήσω, θὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν μαζὶ αὐριον, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἀλλ' εἶνε ἀργά, Βιολέττα μου.

— Συγγνώμην, εἶπεν ἀποτόμως ἡ νεανίς, μὴ μὲ ἀποκαλῆς Βιολέτταν, σὰς παρακαλῶ.

— Διατί; δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ ὄνομά σου;

— Μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα μὲ ἀπεκάλει ὁ πατήρ μου· δὲν ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μοῦ τὸ ἀποτεῖνουν, διότι μοῦ ὑπενθυμίζει λυπηρὰς ἀναμνήσεις.

— Πάλιν αὐτὸς ὁ πατήρ! εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Δεβὼτ· τί ἀδέξιος πατήρ ν' ἀποθάνῃ αὐτὴν τὴν στιγμήν. Θὰ γείνη ὅπως ἀγαπᾷ, προσέθηκεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, δὲν θὰ σὲ κραζῶ πλέον Βιολέτταν· θὰ σὲ λέγω γυναικοῦλά μου ἢ τζιτζίκια μου, ἔκλεξε.

— Οὐφ! ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα· τὸ πρῶτον εἶνε ἀνόητον, τὸ δεύτερον εἶνε χυδαῖον.

— Θὰ εὐρωμεν ἄλλα· θὰ εὐρωμεν καὶ νὺν ὄνομα μαγίσσης, καὶ νὺν ὄνομα ἀγγέλου. Καὶ ὅταν μᾶς βλέπουν καὶ τοὺς δύο μαζὶ μέσα εἰς τὸ ἀμάξι, τὸ ὅποιον παρήγγειλα καὶ τὸ ὅποιον εἶνε ὅλο χρυσωμένο θέλω νὰ λέγουν: Ζωγραφίζουσιν τοὺς ἔρωτας εἰς τὰ φατνώματα τῆς ἀμάξης, ἀλλὰ καμμιά φορὰ οἱ ἔρωτες εἶνε μέσα εἰς τὴν ἀμάξαν!

Καὶ ὁ Δεβὼτ ἐπανελάθε τὰς ἀνιάρας αὐτοῦ περιποιήσεις.

Ἡ κιθάρα ἀντήχησε μελαγχολικῶς· ἡ φωνὴ ἐκφράζουσα θλίψιν ἔψαλε τὸ ἕτερον τοῦτο ᾄσμα:

Ὅποιος ἀγάπη στὴ καρδιὰ πάρα πολλὴ δὲν ἔχει
Ὅρηγορα τὴν λησμονεὶ καὶ σὺ συμφέρον τρέχει
Χρυσὴ φανέρη· σ' ἂν βασιτῶν ὁ ἔρωτος κερδίζει,
Ἀλλήλως ὁ πλοῦτος τὸν νικᾷ καὶ εὐθὺς τὸν ἐξορίζει.

Ἡ Βιολέττα ἡγέρθη βιαίως μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὑγρούς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ὁ Δεβὼτ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἐνῶ διήρχετο, εὐρίσκων αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξαισιῶς ὥραϊαν.

Ἀλλ' ἡ Βιολέττα δι' ἡγεμονικοῦ νεύματος ὑπέδειξεν εἰς αὐτὸν ἓν καθίσμα, καθήσασα δὲ καὶ αὐτὴ τῷ εἶπε:

— Κύριε, ἂς συνομιλήσωμεν, παρακαλῶ· εἶνε καιρὸς ἐπὶ τέλους!

Ἐπειτα συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὴν ἴδῃτε καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ σαλόνια της.

— Πῶς; ἀφοῦ δὲν ἔχει πῶς ὑπάρχω.

— Θέλετε νὰ σᾶς συστήσω;

— Μὲ ποῖον τίτλον;

— Μὲ τὸν τίτλον τοῦ φίλου, ἀπλούστατα. Κολακεύομαι ὅτι εἰμαι ἄλλο φίλος σας καὶ ἡ κόμησσαι ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Ἐεύρει ὅτι δὲν θὰ τῆς παρουσιάσω ποτὲ ἀνόητον ἄνθρωπον, καὶ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ ὅτι τὴν ἐσχέτισα μὲ ἓνα εὐφυῆ.

— Διάβουλε, ἂν σκοπεύετε νὰ μὲ παρουσιάσῃτε ἔτσι, τότε κινδυνεύω νὰ μὴ τὴν γνωρίσω ποτέ, εἶπεν ὁ Μάξιμος γελῶν.

— Ἐννοία σας γι' αὐτό. Σᾶς ἔξερω πολὺ

καλὰ, ἂν καὶ δὲν ἔχομεν στενὰς σχέσεις, καὶ σὰς λέγω πῶς θὰ ἐπιτύχετε. Ἐχετε ἀκριβῶς τὸν χαρακτήρα καὶ τὸ εἶδος τοῦ πνεύματος ποῦ ἀρέσει εἰς τὴν κόμησσαι. Ἄν μάλιστα θελήσετε νὰ τὴν βλέπετε καὶ συχνότερα, θὰ κάμετε ἀγίαν πράξιν, ἐπειδὴ βαρύνεται μοναχὴ της.

— Μὰ πῶς, ἐκατομμυριοῦχος καὶ ἀνεξάρτητος ὡς αὐτὴ, μοῦ φαίνεται πῶς τὴν δυσκολίαν τῆς ἐκλογῆς θὰ ἔχει μόνον εἰς τὰς διασκεδάσεις της. Δὲν ἔχει λοιπὸν ἐραστὴν;

Ὁ ἰατρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκρίθη μετὰ τόνου σχεδὸν ἐμπιστευτικοῦ.

— Ἀγαπητὲ φίλε, ἐθάλατε τὸ χέρι σας ἐκεῖ ποῦ πονεῖ. Ἡ κόμησσαι δὲν ἀγαπᾷ καὶ φοβοῦμαι πολὺ ὅτι ποτὲ δὲν ἡγάπησεν. Ὑποθέτω, καὶ τοῦτο μεταξὺ μας, ὅτι ὁ Θεὸς ἐλησμόνησε νὰ τῆς βάλλῃ καρδίαν. Ἐὰν εἶχε, θὰ ἦτο τελεία.

— Ἡ διάγνωσίς σας δὲν μοῦ φαίνεται τόσο βεβαία, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Ὅλαις αἱ γυναῖκες ἔχουν καρδίαν, ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι ὑπάρχουν καρδίαι ποῦ ὁμιλοῦν πολὺ ἀργά.

— Εἶνε καὶ μερικαῖς ποῦ δὲν ῥιμλοῦν ποτέ. Ἐσπούδασα τὴν κόμησσαι, εἶνε ψυχρὰ ὡς βόρειος πόλος. Ἐχει πολλὴν φαντασίαν καὶ διόλου εὐαισθησίαν. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς διάγει βίον ταραχώδη· τρέχει ἀπαύστως κατόπιν τοῦ ἀγνώστου καὶ δὲν θὰ εὕρῃ ἐκεῖνο ποῦ ζητεῖ.

— Τότε τὴν λυποῦμαι.

— Καὶ ἐγὼ οὐδὲ τολμῶ νὰ τὴν ἱατρεύσω ἀπὸ πάθος κατὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη εἶνε ἀνίσχυρος. Περιωρίσθη νὰ θεραπεύω ἓνα νευρικὸν ρευματισμόν, τὸν ὅποιον τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἤρπασεν εἰς τὸ κυνήγι. Ὅφειλω ὅμως νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι ἂν θελήσετε νὰ τῆς κάνατε τὸν ἔρωτα θὰ χάσετε τὸν καιρὸ σας.

— Ἐννοία σου, γιατρέ, δὲν τὸ ἔχω κατὰ νοῦν. Εἶνε ξανθὴ καὶ ἐγὼ μόνον τῆς μελαγχροιναῖς ἀγαπῶ. Ἡ αἰτιολογία αὐτὴ εἶνε ἀρκετή. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ συμπεριφερθῶ μὲ τὴν κόμησσαι ὡς ἂν ἦμεθα ἀμφότεροι τοῦ αὐτοῦ φύλου. Ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε παθολογικὴ περίπτωση καὶ σὰς τὴν ἀφήνω. Ἄν θέλετε μάλιστα νὰ ζεῦρετε, ἀποφασίζω νὰ τὴν ἴδω, ἐπειδὴ μὲ ὥθει ἡ περιέργεια· θὰ πᾶγῃ σπῖτι της, καθὼς πηγαίνουν εἰς τὸ Σισιαμονὺξ¹ διὰ νὰ ἰδοῦν τὸ Λευκὸν Ὄρος καὶ διὰ νὰ τῆς μιλήσω δι' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ποῦ προστατεύει.

— Ἐξαίρετος πρόφασις διὰ νὰ παρουσιασθῇτε· ποτε θέλετε νὰ σᾶς εἰσαγάγω εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φρδειλανδ;

— Μὰ... ὁπότε θελήσετε· τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα παραδείγματος χάριν.

— ὦ! ὡς τότε ἡ κόμησσαι ἔχει νὰ

¹ Chamoni καὶ Chamouny, κοιλάς τῶν Ἀλπεων, περίφημος διὰ τοὺς παγετώνας της, ὅπου μεταβαίνουν οἱ περίεργοι ἵνα ἴδωσι τὸ Λευκὸν Ὄρος — Mont Blanc — τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῶν Ἀλπεων ὑψομένην εἰς 4.810 μέτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Σ.τ.Μ.

ἔχη φύγη διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἢ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Δὲν ἔξυρει κανεὶς σήμερα τί θὰ κάνη αὐριο καὶ οὔτε καὶ αὐτὴ τὸ ἔξυρει.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἔχετε καιρὸν νὰ προαγγεῖλετε τὴν ἐπίσκεψίν μου.

— Γιατί; Ἡ πελατὴς μου ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἀνεμπίστους συναντήσεις.

— Ἀν τῆς ἐξήτουν τὴν ἄδειαν νὰ σὰς παρουσιάσω, θὰ μοῦ τὴν ἔδιδε, δὲν ὑπάρχει ζήτημα, ἀλλὰ ἡ ἐξουδός σας εἰς ὠρισμένην ἡμέραν δὲν θὰ ἦτο πλέον ἐκπληγίς, ἐνῶ θὰ καταχαρῇ ἂν σὰς δεχθῇ ἀνέλπιστα.

— Λοιπὸν αὐριον, ἂν θέλετε.

— Καὶ γιατί ὄχι σήμερα;

— Σήμερα εἰς τὰς δύο, ἔχω μίαν ὑπόθεσιν.

— Ἔως τὰς δύο ὅμως εἰσθε ἐλεύθερος καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε μεσημέρι· ἐγὼ ἐτελείωσα τὸ γεῦμά μου· καπνίζομεν δύο σιγάρα, παίρνομεν ἔπειτα ἐν ἀμαξί, καὶ πηγαίνομεν εἰς τῆς κομῆσεως.

— Μὰ τί λέτε, γιατρέ; φορῶ σακάκι, καὶ ἡ κόμησάς θὰ ἦνε ἀκόμη εἰς τὸ κρεβάτι.

— Ἐκείνη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Καθὼς βλέπω δὲν ἔξυρετε λοιπὸν τὰς ἑξεις τῆς. Ἐυπνᾷ μὲ τὸ χάραγμα, καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ τὴν εὐρωμεν εἰς τὸν κήπὸν τῆς νὰ γυμνᾷ κανέν ἄλογον ἢ νὰ κάνη γυμναστικήν.

— Ἀ, ἐτοὶ λοιπὸν περιποιεῖται τὸν ρευματισμὸν τῆς, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα.

— Ἐχει ἰδιαιτέραν μέθοδον, καὶ μόνον γὰρ τὸν τρόπον μὲ συμβουλεύεται.

— Καλὰ, μὰ δὲν πιστεύω ὅτι νομίζετε πῶς θὰ μὲ δεχθῇ μὲ τὴν ἀμαξίονα ἢ ἐνῶ κάνη διὰ πέρασμα εἰς τὸ δίζυγον!

— Μὰ τὸν Θεὸ ναι ἐλησμονήσα νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν εἶνε διόλου κοκέτα. Τὸ γυναικεῖον αὐτὸ αἶσθημα τῆς εἶνε ἄγνωστον.

— Ὅπως καὶ ὁ ἔρως. Ἀλήθεια ἡ κόμησά σας εἶνε φαινόμενον, καὶ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ διόλου ἂν τὴν ἰδῶ μὲ στολὴν τῆς γυμναστικῆς.

— Ὡστε, σύμφωνα. Ἐρχεσθε μαζί μου.

— Ναί, ἀλλ' ἀφήνω σὰς ὑπόλογον τοῦ ἀτόπου τὸ ὅποιον θὰ διαπράξω.

— Δέχομαι καὶ θὰ ὀφείτε ὅτι ὅλα πάγουν θκυμάσια. Ἡ κόμησά θὰ μὰς εὐχαριστήσῃ ὅτι θὰ τὴν διασκεδάσωμεν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἀπὸ σὰς μόνον ἐξακτάται νὰ τὴν ἐπισκέπτεσθε ὅσον συχνὰ θέλετε.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀφοῦ ὅλα τὰ πέρνετε εἰς βάρους σας. Σὰς ὑπενθυμίζω μόνον ὅτι εἰς τὰς δύο καὶ μισὴ τὸ ἀργότερον, πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης! ἐπανάλαβεν ὁ ἰατρός. Τόσφ τὸ καλλίτερον!

Ἡ κόμησά καθήται εἰς τὴν Λεωφόρον Φρεϊδλανδ, δύο βήματα ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστέρος. Ἐχετε καιρὸν νὰ τῆς κἀνετε μακροτάτην ἐπίσκεψιν, καὶ νὰ

μὴ λείψετε καὶ ἀπὸ τὴν συνέντευξίν σας. Διότι ὑποθέτω ὅτι πρόκειται γιὰ κανέν rendez-vous, προσέθηκε μειδιῶν. Δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος ἐποχὴ νὰ κάνη κανεὶς τὸν περιπάτον τῆς λίμνης. Ἐχει παγωνιὰ ἔξω.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς οὗτος Οὐγγρος ἐφάνη εἰς τὸν Μάξιμον καὶ ὀλίγον ἀδιάκριτος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικὸν τοῦ περιπάτου του, ἀπεκρίθη μετ' ἀδιαφορίας.

— Θὰ δοκιμάσω ἓνα ἵππον εἰς τὰς δύο μισὴ εἰς τὴν δεινροστοιχίαν τοῦ Λονσιάν.

— Διὰ βόλε! Ἀφοῦ ἀγαπᾷτε τὴν ἵππασίαν θὰ συνεννοηθῇτε ἀριστοῦργημα μὲ τὴν κόμησάν Γιάλτα. Ἰππεύει μὲ τὴν τὸλμην.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶμαι ἰσοδύναμὸς τῆς.

— Κανεὶς δὲν εἶνε ἰσοδύναμὸς τῆς. Πηδᾷ ἐμπόδια πέντε ποδῶν ὕψος καὶ δαμάζει εἰς μίαν ὥραν τοὺς μᾶλλον ἀτιθάσσους ἵππους.

— Μ' αὐτὰ τὰ πειγνίδια θὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τῆς.

— Αὐτὸ προβλέπουσα μ' ἔχει ἱατρὸν τῆς, διότι εἶμαι περισσότερον χειροῦργος.

— Δὲν ἤξευρα ὅτι ἀποτελεῖτε μέρος τῆς θεραπείας τῆς.

— Τῆς θεραπείας τῆς, εἶνε παρὰ πολὺ. Δὲν μὲ ἀρέσει νὰ τὴν ἀκολουθῶ εἰς τὰς ἐκδρομάς τῆς. Ἐχω πελατεῖαν τὴν ὁποίαν δὲν θέλω νὰ παραμελήσω, ἄλλως τε δὲν μὲ ἀρέσει τὸ δουλικὸν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ κόμησά ὅμως μόνον εἰς ἐμὲ ἔχει ἐμπιστοσύνην. Ὅχι διότι εἶμαι πολυμαθέστερος τῶν συναδέλφων μου τοῦ πανεπιστημείου, ἀλλ' εἶμαι ἀπλούστερος. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι φοροῦν ἄσπρον λαίμοδετον ἀπὸ τὸ πρῶν, ἔπειτα δὲ εἰμῆθα καὶ συμπατριῶται σχεδόν.

— Μὰ πῶς; Μοῦ εἶπατε πῶς ἐγεννήθη εἰς τὴν Τουρκίαν.

— Ναι, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Οὐγγροι εἰμῆθα καὶ πῶς Τοῦρκοι, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπῶμεν τὴν Ρωσσίαν. Εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον παρ' ὀλίγον ἡ πατρίς μου νὰ λάβῃ τὸ μέρος τοῦ Σουλτάνου. Καὶ γὰρ ἐσέφθην νὰ ὑπηρετήσω ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὁσμάν-Πασσᾶ.

— Μήπως ἡ κόμησά ἐδιοίκει κανέν τάγμα ἀμαζόνων, εἰς τὸν στρατὸν ὁ ὁποῖος ὑπερησπίσθη τὴν Πλεύναν;

— Μὰ νομίζω ὄχι, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Εἶνε ὅμως ἱκανὴ νὰ πᾶγῃ εἰς τὸν πόλεμον ἂν ἡ ἰδιοτροπία τῆς τὴν σπρώξῃ. Πρὸς τὸ παρὸν καταγίνεται εἰς εἰρηνικὰς διασκεδάσεις.

— Λόγφ τιμῆς ἱατρέ, ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ μεγάλην περιέργειαν διὰ νὰ τὴν γνωρίσω, καὶ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ σὰς ἀκολουθῇ ἅμα τελειώσετε τὸ σιγάρων σας.

— Τὸ τελειῶνω στὸ δρόμο, πληρώνομεν, πέρνομεν ἐν ἀμαξί καὶ φεύγομεν.

Ὁ ὑπνέτης ἔφερε τὴν σημείωσιν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δύο φίλοι ἔσπευδον

ἐποχούμενοι πρὸς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης, ἀπὸ τῆς προτεραίας εἶχε πέσει πολλὴ χιὼν καὶ ἐπιπτεν ἔτι κατὰ χρονικὰ διαστήματα.

— Ἐλπίζω μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν νὰ μὴ τὴν συνοδεύσῃ τὴν Ἀλίκην ἡ κυρία Μαρτινῶ εἰς τὸ δάσος, καὶ τότε ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ γῇ μόνη. Τόσφ τὸ καλλίτερον. Ὁ Καρνὸς ἔλθῃ, ἀλλὰ θὰ πιστεύσῃ ὅτι τοῦ κρατεῖ ἡ γῆ, θὰ θυμώσῃ μαζί τῆς, καὶ τότε νὰ θὰ δυσκολευθῶ ἐγὼ νὰ τὸν καταπῶ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερον.

Πρέπει αὐτὸς ὁ κύριος νὰ φύγῃ.

— Δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ θεὸς σας εἶνε ὁ Τραπεζίτης τῆς κομῆσεως; ἠρώτησεν αἰφνης ὁ κύριος Βιλλαγῶς.

— Ναι, καὶ νομίζω ὅτι ἔχει μεγάλο ποσὸν παρακαταθέσει.

— Ὡ! εἶνε πλούσιος, παρὰ πολὺ πλούσιος. Ἐχει παντοῦ τοποθετήσῃ κεφάλαια, καὶ τὰ καλλίτερον τοποθετημένα εἶνε εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ!

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μετὰ τινὰ ἄλλα ἀσήμαντα, ὁ Λέων εἶδε τὸν φίλον του κρατοῦντα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν νεάνιδα καὶ προσπαθοῦντα νανοῖξῃ δίοδον εἰς μίαν τῶν θυρῶν, ἐν ἣ συνωστιζοντο πολλοὶ θεαταί. Ταχὺς ὁ Λέων ἐξήλθε διὰ μιᾶς ἄλλης.

Ὁ Κρίτων διέτρεξε τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς διαδρόμους, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ζητεῖ ἓνα φίλον του, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὑρετὴν τοῦ θυμῆντος εὐκαιρίαν· πανταχοῦ ἐξετίθετο εἰς τὰ ὄμματα καὶ τα σχόλια τῶν φίλων του, αἰρων τὸ πολυτίμὸν του λάφυρον. Τέλος ἀνεκάλυψε τὴν αἰθούσαν τοῦ σφαιριστηρίου ἔρημον κατὰ τύχην, καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς Βασιλικῆς. Ἀμα εὐρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐκεῖ παρὰ τὸ παράθυρον, ἔκυψε πρὸς τὴν νεάνιδα καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς ροδοχρόου παρειᾶς τῆς θερμὸν φίλημα.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προσφάσῃ ν' ἀνανήψῃ ἐκ τῆς εὐτυχοῦς ἐκστάσεώς του, καὶ ἡ κόρη ἐκ τῆς ἀφελοῦς ἐκπλήξεως, ὁ Λέων εὐρίσκετο ἐνώπιόν των. Ταχὺς ἔδραξεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Βασιλικὴν καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν, εἰς δὲ τὸν Κρίτωνα ὠχρὸς καὶ τρέμων ἐξ ὀργῆς,

— Ἀθλίε, εἶπε· σὲ σέβομαι διότι εὐρίσκεσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου· εἰ δὲ μή, τὴν ἄμείωσθαι θὰ ἔβλεπες πῶς φέρονται εἰς ἐ-

1 Κατὰ τυπογραφικὴν ἀδελφίαν εἰς τὸν ἀριθμὸν 214 τοῦ φύλλου μας εἰς τὸν δ' στίχον τῆς πρώτης σελίδος τοῦ «Κομμένου Χεραιοῦ» παρῆκεν τὸ ἐξῆς σπουδαῖον λάθος: σὲ εὐχαριστῶ ἀντὶ θὰ εὐχαριστηθῶ.